

ÁM.

már
kel-
ány
ben
edig
zók,
ny-
nap
nem
ira
mint
a a
ca
ejt-
ás-
jól
ró-
ert
os-
rá-
jt-
ak
a
ek
ed-
k-
al-
ij-
rt.
és
ek
lé-
el-
a
ái
á-
t.
bd
ot
s-
l;
is
al
x-
it
r
n.
e-
n.
s
i-
a
n
t
a
5
-

KIS IRAD

... ÁRTATLAN KÉPPEL NYITOTT BE. (Lásd a 66. lapon.)

ület.

XLV. kötet, 5. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalal.

1893. július 30-án.

CZUKROS MINKA ESETE.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

NEM VOLT semmi oka félni, hogy meglepje valaki ott a bokrok mögött. Nem is félt Minka egy csöppet sem, mert tudta biztosan, hogy a nagy kertnek ebben a félreeső részében legfeljebb a madár röpköd. Egészen kényelmesen és nagy gyönyörűséggel szopogatta tehát a czukrocskát.

Közben vigan nevetgélt.

— Igen is, szeretem a czukorkát és ha nem adnak eleget, hát szerzek. Tessék rajta kapni, ha tudnak. Csakhogy nem tudnak ám, mert vagyok ám én is olyan furfangos, hogy nem hagyom magamat.

Új czukrocskát vett elő a zsebéből.

— Ezek a mai czukrocskák különösen kedves zamatuak. Valjon hol vette a mama? Nem is mutatta... még csak nem is említette. Persze azt hitte, hogy ha elrejtí a nagy pohárszékbe, nem találók rá. Pedig rátaláltam ám! Előlem hiába rejtegetnek akármit.

Ez már annyira igaz volt, hogy a mama nem is kételkedett benne. De még az öreg házi orvos is akárhányszor nagyon határozottan mondta:

— No, csak valld meg őszintén, hogy torkoskodtál. Attól vagy beteg.

Minka azonban dehogy vallotta meg. Roppant ártatlan képet csinált s titokban ilyenfelét gondolt:

— Van eszem, hogy nem vallom meg. Ez a kis betegség majd elmúlik. Ha pedig megvallanám, hogy tudom, hol tartja a mama elrejtve a pohárszék kulcsát, akkor

mindjárt kitalálnák, hogy én dézsmálgattam meg máskor is a csemegéket. Nem olyan nagy bűn az, mint ahogy el akarják velem hitetni. Vagyok ám én olyan furfangos, hogy ki nem fognak rajtam holmi kis gyerekek való prédikációkkal.

S nagyon elégedetten saját magával és csinyeivel, összeropogtatta az utolsó czukrocskát is, aztán sétálva indult befelé. Feleuton találkozott kis öccsével, Dinikével.

— Siess Minka! A mama hív.

— Minek?

— Nem tudom... de úgy gondolom, csak azért, amiért engemet is hívtak. Az öreg doktor bácsi van itt és roppantul vallatott valami czukorkák miatt; de én nem tudok róla semmit. Te tudsz talán?

— Dehogyan tudok! el sem tudom képzelni, miről van szó.

Hanem azért gyorsan előre sietett, mert egy kicsikét, éppen csak egy kicsikét mégis elvörösödött. Mire azonban a házba ért, már egészen visszanyerte önuralmát.

— Nagyon jó, hogy Dinike megmondta, gondolá. Most már nem fognak meglepni a kérdéssel.

Bátran és ártatlan képpel nyitott be a szobába. (Lásd a képet a czimlapon.) Ott együtt voltak apa, mama, a nagymama s néhány rokon, ki látogatóba jött. És ott volt az öreg orvos, akin már annyiszor kifogott Minka. El volt tökévelve, hogy most is kifog rajta.

Még az ajtóból kérdé:

— Parancsolsz mamácskám?

— Kérdezni akarok valamit, kedves leányom. Az orvos ur tegnap egy dobozka czukorkát felejtett itt, én eltettem a pohárszékbe s ma visszaadtam; de az orvos ur azt mondja, hogy néhány darab hiányzik.

Pedig az tén, kedv hogyan h

— Én róla sem

Az öre szinte ün

— De nagyon f

nem mon

csak kom

ha netalá

— De mit sem

jutni a p

— Al tévedtem

néha cse

csak hog

Elbocs lett volna

— Ki nagyra v

pompása

volt, all nek. Az

Az ör mert nel

kocsijába

bucsuzta

visszaszó

— M kenység

tett vol

rá. Szer Minka

lotta, de mégis g orvos m félig bo

Pedig az nagy baj volna, valld meg őszintén, kedves leányom, nem férköztél valahogyan hozzá?

— Én? Oh dehogy! Nem is tudtam róla semmit.

Az öreg orvos fölállt és igen komoly, szinte ünnepélyes hangon mondá:

— De igazat szólj, kedves lányom. Ez nagyon fontos dolog, veszedelmes dolog... nem mondhatom el részletesen, hogy miért, csak komolyan intelek, valld meg őszintén, ha netalán ettél azokból a czukorkákból.

— Dehogy ettem! Mondom, hogy semmit sem tudtam róla. Nem is tudnék bejutni a pohárszékbe.

— Akkor hát, ugy látszik, mégis én tévedtem. Persze, persze, öreg vagyok már, néha cserben hagy az emlékezetem. No de csak hogy nincs baj.

Elbocsátották Minkát, kinek nagy kedve lett volna hangosan felkaczagni a tornáczon.

— Kifogtam rajta megint. De ugyan nagyra van a czukorkáival! Az igaz, hogy pompások! Ugy látszik megolvasta, hány volt, alkalmasint ajándékba viszi valakinek. Az bizony jól fog járni, irigylem.

Az öreg orvosnak sietős lehetett az utja, mert néhány percz mulva kijött és felült kocsijába. A háziak kikisérték és szívesen bucsuztak tőle, ő pedig még a kocsiról is visszaszólt:

— Még egyszer bocsánatot kérek feledékenységemért, bizony nagy baj következhetett volna belőle. No, majd jobban vigyázok rá. Szerencse, hogy itt senki sem nyult hozzá.

Minka ott állt közel és hallotta. Hallotta, de sehogysem értette. Hanem kissé mégis gondolkozóvá lett. És mikor az öreg orvos már elhajtattott, Minka félig tünődve, félig boszusan mondá Dinikének:

— De nagy históriát csinált a czukorkáiból! Már ugyan micsoda nagy baj volna, ha kevesebb is néhány darabbal.

— Oh, az nagy baj lehetne. Mikor én benn voltam, épp ezt magyarázta a nagymamának, hogy ez nem afféle közönséges czukorka, hanem valami nagyon veszedelmes szer, melyet néha orvosságnak használnak, de különben halálos méreg, ha egészséges ember veszi be:

— No persze! Ez csak olyan mesebeszéd.

Mondani mondta ugyan ezt Minka, de egyuttal halálosan elsápadt. Hideg veríték lepte el az arcát s reszketve tusakodott, mit tegyen. Szaladjon-e a mamához őszinte gyónásra? Vagy még se? Hátha nem igaz, csak Dinike akarta megrézfálni? Hiszen már jó ideje megette a czukorkákat és nem érez semmit.

De éppen a mint ezzel biztatta magát, éles szurást érzett a gyomrában. Majd összeesett ijedtében.

— Jaj! Végem van! Segítség! Meg vagyok mérgezve! Segítség!

Összefutottak és körülfogták, a mint egy padon görnyedett.

— Mi bajod? mi lelt?

— Oh... a czukorka... a méreg. Jaj, hamar... segítség! Jaj, ne engedjenek meghalni.

Az apa komolyan kérdé:

— De hát, hogy értsük ezt? Hiszen nem is tudtál semmit a czukorkáról? Mit képzelődöl!

— Oh, dehogy nem tudtam... Én vettem el a dobozból három darabot... jaj! Hogy szur, hogy éget! Jaj, jaj!

— Nem lehet az. Hogyan juthattál volna a pohárszékbe?

— Tudtam, hol tartja a mama a kulcsot... oh... most már ugyis végem van... sokszor vettem onnan titkon a csemegékből... azt hittem, ez a czukorka is csak olyan csemege. Jaj, segítség! Mindjárt meghalok!

De apa, mama nagyon nyugodtan néztek vergődését s az apa így szólt:

— Dehogy halsz meg. Igyál egy pohár friss vizet s néhány perc múlva nem lesz semmi bajod. Igen üdvös czukorka volt az, mert kivallatott. A büntetés, melyet kapsz a ravaszkodásért és álnokságért és azért, hogy konokul beszéltél annyiszor valótlanságot. — no, az inkább lesz baj. De remélem, annak is jó hatása lesz.

Minka mereven bámult szüleire. Csakugyan... már mulik a fájdalma, de már elárulta magát. Az a vén orvos kifogott rajta, csuffá tette. Szégyenben maradt!

S el kellett szenvednie a szigorú büntetést is. És azután folyvást nagyon ügyelnie kellett, nehogy újra csak gyanu is essék reá. Inkább végkép abbahagyott mindent, ami a régi Czukros Minkára emlékeztetett. És mikor többé nem volt Czukros Minka, nem is volt többé keserősége.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő diszes könyvet:

„A kis lepke-gyűjtő.”

A lepkészet rövid kézikönyve, különös tekintettel a Magyarországon előforduló lepke-fajokra és gyűjtésükre. Irta Emich Gusztáv. 17 színezett s 2 fekete táblával.

LÁTOGATÁS TÜNDERHONBAN.

— Énekes látványos tündérajáték 3 felvonásban. —

(Hat képpel.)

Irta **Mariska.**

Személyek:

Marika.

A tündér-herceg.

Egy tündér-kisasszony.

Szellő, hadnagy a tündér-hadseregben.

Csillagok tündéré.

Fecskek tündéré.

Lepkék tündéré.

Mese tündéré.

Öreg tündér, a tündér-

herceg király titkos tanácsosa.

Földvarmester a tündér-

hercegnő királynál.

Főkönyhamester a tündér-

hercegnő királynál.

Üdvari bolond a tündér-

hercegnő királynál.

Tündérek, manók, pillangók, csillagok stb.

Első felvonás.

(Csinos szoba Marika a pamlagon kényelmesen ülve olvas. Az asztalon ertyős lámpa ég. Képeskönyvek, játékok.)

Első jelenet.

Marika — majd a tündérkirály.

Marika.

TÜNDERMESÉT olvasgattam —

Mese volna csak? Mikár!

Nagy szerepet játszott benne

A vig kis tündérkirály.

Azóta csak arra vágyom

Hogy meglássam őket én,

Mint tánczolniak holdfénynél a

Tündér-orum tetején.

Tündérkirály (láthatatlanul.)

Jó kis lányka, óhajodnak

Én eleget tehetek;

Elviszlek, ha eljössz vélem,

Látni szép tündéreket.

Marika (meglepetve.)

Ugyan ki szólt? Senki sincs itt,

Legalább nem láthatom;

Vagy talán nem is szólt senki,

Csupán csak úgy álmodom?

Tündérr király.

Láthatatlanul szólok, mert
Tündér vagyok magam is,
Hatalmas, dús, szép és kedves,
De olykor kissé hamis!
Aki itt körülted száll:
Maga a tündérr király.
Jójj szaporán, szállj el vélem
Tündérr országom felé.

Mariska.

Hogy szálljak, ha nincsen szárnyam?

Tündérr király.

Van nekem, fogózz belé.

Marika.

De nem látlak!

Tündérr király (eltűnik fényesen a szoba sötétjéből, kezében királyi pálcza, fején rózsza-korona.)
Itt vagyok hát!

Marika (meglepve.)

Jaj de szép vagy, mondhatom!

Tündérr király.

Ugy-e tetszem? No's induljunk!
Már kint vár a fogatom.

(Felkapja Marikát és eltűnnek — a függöny legördül.)

A TUNDÉROROM.**Második felvonás.**

(A tündérr orom holdfénynél. Rózsza-bokrok veszik körül a hegyet, oldalt rózsza-lugas)

Első jelenet.

Marika (egyedül körülnézeget.)

Itt vagyok a tündérr ormon,
Szinte alig hiszem el!
Gyorsan jöttünk, versenyezve
A királysas röptivel.
Az operenciás tengert
Elhagytuk egy perc alatt,
S átugortuk egy ugrással
A híres tündérr falat.
S itt vagyok most valósággal, —
Csak tündérr nem lát szemem,

Öltözködnek a nagy bálra,
Legalább én úgy hiszem.

(hallgatózva)

De ha jól hallo, már jönnek,
(a rózsasalugasba lép)

Meghuzom itt magamat,
Hogy amig a király nem jön,
Mások meg ne lássanak.

*

Második jelenet.

(A tündérek párosával táncolva jönnek, zene és ének mellett középen kis manók tolják a Mese diadalszekerét, melyen a Mese áll)

Tündérek (énekelve.)

Itt a kedves Mese néni,
Ki oly szépen tud mesélni,

Kivánjuk, hogy soká éljen
S rólunk még sokat meséljen.

Tündérek (mind.)

Éljen a Mese, a kedves Mese, éljen!

Udvari bolond.

Hogy éljenzik ezt a Mesét
Ezek a tündér-gyerekek,
Pedig tudom, megtréfálta
Már közülök mindegyiket.
De tréfáját megbocsátják
Mert oly kedves mulattató.

Egy tündér (bosszusan.)

De néha ki is figuráz,
Az pedig egy csöppet se jó.

Udvari bolond.

Talán te is megjártad már?
Nagyon feldúltad orrodát,

Egy tündér.

Oh, hagyd el, csak a fogam fáj,
Azért vágok bús arcokat.

A tündérek körülölgják s félarcukat fogva
csúfolódva kiáltozzák:

Fáj a foga szegénykének,
Jaj a foga jaj! jaj! jaj!
Még majd ki is kell huzatni.
Oh az lesz csak a nagy baj?

(A csufolt bosszusan kering közöttük, végre rést
kapva kiszalad.)

*

Harmadik jelenet.

Voltak, Csillagok tündére.

Csillagok tündére (belép.)

Ah mily vidáman mulattok,
Van időtök rá elég,
De én mind e pillanatig
Nagy munkában fáradék.
Féltem, elkésem a bálról
De im mégis itt vagyok.
S az égen fenn minden csillag
Teljes pompában ragyog.
Illett, hogy minden csillagot,
Mint csillagok tündére,
Ragyogóra fényesítsek
Királyunk ünnepére.

Aztán kértem a felhőket:
Egy se mutassa magát,
Csunya szürke köpenyével
Az egész bál-éjen át.
És elmentem tisztelegni
Klakkban, frakkban kényesen
Méltóságos Hold uramhoz:
Világítson fényesen.
Hozzá képest csak mécecskék
Mind a többi csillagok
A melyeknek főtündérok
Szerény jó magam vagyok.
Hizelegtem a pofóknak.
Elfogadta szívesen
S bizonyosra ígérte, hogy
Teljes fénynyel megjelen.

Egy tündér.

Igétét megtartotta,
Ime, fönt ragyog az égen.
Most hát jöjj és vigan táncolj!
Mi sem tánczolunk még régen.

Udvari bolond. (A Csillag-tündérhez.)

A dolgodat hát jól végezted,
Okos is volt e buzgalom;
Ordót kaphatsz ma a királytól.
Igazán pompás alkalom!

Csillagok Tündére.

Ugyan hagyd el! Ha jó királyunk
Megjutalmazná érdemem.
Alázatosan megköszönném, —
Oh, de az nem czélom nekem.

Udvari bolond.

Biztosan kapsz, hiszen a ki
Az égbolton tisztogatott.
Megérdemli, hogy a mellén
Maga is hordjon csillagot.

Csillagok tündére.

Igazad van, kedves barátom.
De csak úgy titokban kívánom.

Udvari bolond (magában)

Hízik már csak a hirére is.
S rám mondják, hogy bolond vagyok!
Pedig hát ilyen bolondságra
Én bizony semmit sem adok.

*

Negyedik jelenet.*Voltak, Lepkék tündére.***Lepkék tündére** (belép)

Lepke-szárnyon szálldogáltam
Virágokon meg-megálltam,
Azért most mégis itt vagyok,
Órül szívem, szemem ragyog!
Vidám éjünk lesz ma nekünk,
Kedves, vidám, szép ünnepünk,
Ünnepeljük jó királyunk
S neki minden jót kívánunk.

Szellő.

Csakhogy már te is megjöttél,
Elkezdhetjük az ünnepet.
Fel tündérek; rajta rajta!
Zendítsük rá az éneket.

Tündérek kara (énekli.)

Tündér-élet, a legszebb élet,
És vége soha sincs neki,
Mindig vigan, örömben élnek,
Egymást itt mind, mind szereti.
És ha ünnepre, vigasságra
Itt összegyűlnek — mind nevet,
Mikor a tél dul lent a földön,
Itt mindig nyár van s kikelet
És az évekkkel, évszámokkal
Nekünk soha nincsen bajunk,
Mevénülünk ezer év múlva,
De újra meg is ifjodunk.
Királyunknak, jó királyunknak
Ünnepe van ma. Vigadjunk!
Rajta! táncoljunk és danoljunk
Busulásra semmi okunk.

(Táncz, a táncz végeztével ismét kardal:)

Éljen a mi jó királyunk
A derék szép kis király,
Ki a légben hegyen-völgyön
Látatlanul végigszáll,
Ma van születése napja,
Száz éves: mily fiatal!
Legyen, mint volt eddig, minden
Napja egy-egy diadal!

*

Ötödik jelenet.*Voltak, Udvarmester.***Udvarmester** (berohan.)

Királyunkat, jó királyunkat
Nem láttátok-e valahol?
Az ünnepélyt már kezdni kéne'
S őt nem látom sehol, sehol!

(Kirohan.)

Tündérkisasszony. (A fecskék tündéréhez.)

Igaz, hol ő? Hol a dicső,
A kedves, az előkelő?

Fecskék tündére.

Hogy most hol van a királyunk,
Megmondani nem tudom,
Pedig tegnap alkonyatkor
Együtt jártunk, egy uton.
Hanem aztán elbucsúztunk,
S ketten mentünk két felé.
Királyunk a földre röpönt,
Hol mindég kedvét lelé.
Nekem pedig dolgom akadt
Ott fent a felhők között,
Mert az én kis fecske népem
Délibb vidékre költözött.
Ahol eddig vigan éltek
Ott az idő ősre jár,
Igy az én kis fecske népem;
Melegebb hazába száll.
Elkisértem őket szépen
És vigyáztam szorgosan,
Ha egy-egy kicsiny elfáradt
Megsegítém gondosan.
S hogy elértünk Afrikába,
Ott őket elhelyezém
És siettem vissza, hogy itt
Legyek a bál éjjelén.
Királyunkat most nem láttam,
Sehol az egész uton.

Szellő (az öreg tündérhez.)

Te sem tudod hol a király?

Öreg tündér.

Bizony én pajtás, nem tudom.

*

Hatodik jelenet.*Voltak, a tündérr király.***Tündérr király** (előtűnik.)

Itt vagyok, ragyogok,
 Ime elő toppanok.
 En vagyok a víg király,
 Aki mindig szerteszáll.
 Széttékint a tájakon,
 Városokon, falvakon.
 Ha megunta visszatér,
 S tündérek közt helyet kér.

Tündérr kisasszony.

Isten hozott vissza téged!
 Itt vár sok tündérr testvéred.

Udvarmester.

Foglalj helyet köztűnk király
 S fogadd a sok üdvözetet,
 Amelyet hű tündérr néped
 Őszinte szívvel hoz neked.

(A manók fényes trónt hoznak be, az udvarmester csoportosítja a küldöttségeket. A küldöttségeknek szánt feleleteket a király papír szeletekről olvassa le, melyeket egy udvari tanácsos nyújt át neki. Először felvonult a vének küldöttsége, élén az öreg tündérrrel.)

UTAZÁS A TŰNDERR-KIRÁLYLYAL.**Öreg tündérr.** (A trón előtti meghajolva.)

Minden bölcs vén tündérr nevében
 Jöttem sok jót kívánni én,
 Légy bölcs, okos, sohase pajkos. —
 Eszed legyen mindég helyén.

Udvari bolond. (Az előtérben állókhoz.)

No ez ugyan megadta néki
 A vén tudós és bölcs vezér.

Egy tündérr.

Királyunk tulságosan pajkos,
 A lecke néki sokat ér.

Tündérr király. (Az előkészített feleletet visszalöki.)

Köszönöm jó kívánságtok
 S rajta leszűnk, hogy ugy legyen
 S tanácsosi hivatalodtól
 Fölmentelek kegyelmesen.

(A vének meghajtják magukat s elvonulnak.)

Udvari bolond.

No kellett ez a vén tudósnak?

Egy tündérr.

Hiba ma az őszinte szó!

Csillagok tündére.

Nagyon jól van, mert helyet ad
Másoknak minden távozó.

(Eközben a tündér kisasszonyok küldöttsége vonul
a trón elé s virágot szór a trón számolyára.)

Tündérkisasszony.

Virágot hoztunk mi neked
És sok ezer üdvözetet,
Légy boldog oh jó királyunk,
Ez az, mit szívből kívánunk.

Tündérkirály.

A legbájosabb alattvalók
Ajándoka kedves nekem,
Boldoggá tesz szeretetök,
Fogadják hő köszönetem.

(A tündér hölgyek bókolva el. **Csillagok tündére**
nehány csillag kíséretében járul a trón elé)

Csillagok tündére.

A csillagok ezreitől
Hozok neked üdvözetet
Fényesebben ragyognak ha

TISZTELŐ KÜLDÖTTSÉGEK.

Olykor rájok veted szemed.
Kívánják, hogy hied fénye
Vakítsa el mindnyájokat,
S boldogságot is kívánnak
Neked sokat, nagyon sokat.

Tündérkirály.

Hizelgő jó kívánságod
Meghatotta szívem mélyen,
De csillagid oly ragyogón
Csillognak a mai éjen,

Hogy fényöket tulragyogni
Teljes lehetetlen volna.
Ez pedig a te érdemed,
Méltó vagy a jutalomra.

(**Csillagok tündére** a trón lépesőjére térdel, a
tündérkirály érdemrendet akaszt a nyakába.)

Udvari bolond. (A körülállókhöz)

No, megkapta a mit kívánt,
Igazán sovány jutalom,

Annyi csillag-tisztításért
Csak egyet ad a hatalom.

(Most a tündéri hadsereg pár tisztje Szellő vezény-
lete alatt lép a trón elé.)

Szellő.

A tündéri hadseregtől
Hozok szép gratulációt.
A tiszturak arra kérnek
Engednél több vakációt.

Tündérkirály.

Mond meg a hű tiszt uraknak:
Köszönöm az üdvözetet.
Nyujtsák be a folyamodványt.
Megteszek amit csak lehet.

(A fecskék tündére lép a trón elé, s feliratot nyújt át)

Fecskék tündére

A fecske néptől Afrikából
Jött egy üdvözlő felirat.
Remélik — azt írják im benne —
Hogy pompásan érzed magad;
Kivánják: fényben, hatalomban
Teljék el egész életed.
Ők hódoló alattvalóid
Voltak s lesznek mindig neked.

Tündérkirály.

Fecske néped köszöntését
Hálás szívvél fogadom,
Hogy mindig szerettem őket.
Azt őszintén mondhatom.
Remélem, hogy Afrikában
Jól töltik majd a telet.
És tavasszal elfoglalják
Régi kedves fészkeket

(Fecskék tündére el; a lepkék tündére, néhány
tarka lepke kíséretében a trónhoz lép.)

Lepkék tündére.

Üdvözlő kis lepke népem,
Mely hozzád közel rokon.
Melylyel gyakran elmulatgatsz
Szép nyiló virágokon.
Te is szép vagy s játszi kedvű
Mint ők, kik e szép napon
Minden szépet s jót kívánnak —
Im ezennel átadom.

Tündér király

Kedves tarka lepke népem
Elégedett lehet velem,
Mert iránta mindenkoron
Allhatatos volt a szívem.

(Lepkék félrevonulnak)

De most már aztán hagyjuk ezt az
Unalmas czeremoniát.
Köszöntetek mint jó pajtást és
Ne csináljunk komédiát.

(Leszáll a trónról, elvegyül a többiek, között,
beszélget, paroláz mindenkivel. Éljenezik)

Udvari bolond.

Lám, a király mily jól érti:
A népszerűség hogy terem!
Ha ma nem kap fáklás-zenét,
Le hagyom vágni a fejem.

Öreg tündér. (Az udvarmesterhez)

Oh szörnyűség! hallottál-e
Ilyen szeleburdi tettet?!

Udvarmester. (Szomoruan.)

Ma nem veszik már semmibe
Az udvari etikettet.

(A tündérkirály többekkel sétálva jön.)

Tündér kisasszony.

Féltünk, hogy már nem érkezel
Idején az ünnepélyre.

Tündérkirály.

Hiheted, hogy nem sietek
Egy ily kedves, szép estélyre?

Szellő.

No de mondd el, hogy mit láttál,
Mig hazulról tova jártál?

Tündérkirály

Lent az emberek közt jártam
S mondhatom, sok szépet láttam.
De azt is meg kell vallanom.
— Nem lesz miatta tán bajom —
Hogy törvényinknek ellenére
A mai tündér-ünnepélyre
Meghívtam egy kedves lánykát,
Az aranyos kis Marikát

Oh
Hát

Hib
Szi

Deh
Mily
Nev

De
Mar
Meg
Ugy
El s
Visz
A g
Bab
Kin
Szer
Min
Fog
Az

Hol
Az

Egy tünd
Ni,
A k

Hoz
A k
Dal
S f

A p
Min
A p
S v
Dal
Mig
Maj
S h

Öreg tündér

Oh, te pajkos tündérr király!
Hát ilyenekkel állsz elő?

Tündérr király.

Hiba talán, ha a tündér
Szives és vendégszerető?

Öreg tündér.

Dehogy hiba! Hanem tudod,
Milyenek ott az emberek,
Nevetnek s nem hisznek bennünk.

Tündérr király

De hisznek ám a gyermekek.
Mari, Ákos, Jenő, Andor
Meg sok ezer más gyerek
Ugy örülnek nekünk, hogy azt
El sem képzelhetitek.
Viszünk is mi sok játékot
A gyermeknek, hogy ha jó,
Babát, lovat, puskát, czukrot
Kinek-kinek mi való,
Szeretnek is a gyermekek
Mindenfelé engemet,
Fogadjátok hát szivesen
Az én kis vendégemet.

Szellő.

Hol van hát a kis vendéged,
Az a szép kis Marika?

Egy tündér (észrevéve Mariskát a lugasban.)

Ni, elaludt a bokorban
A kis kedves csacsika.

Tündérr király.

Hozzátok hát szép gyöngéden
A kis leánykát ide,
Daloljatok el egy szép dalt
S felébred majd izibe.

(Marikát alva előhózzák.)

Tündérek kara.

A pillangó s a kis madár,
Mind kettő vigan szálldogál,
A pillangó mézet keres
S virágról virágra repes.
Dalolva száll a kis madár,
Mig fészkeben rá párja vár;
Majd megrakodva visszatér,
S hálás a boldog életért.

Marika (felébred)

Oh mily kedves dalt zengnek itt,
Hadd hallgatom még egy kicsit!
Tán álmodom? avagy való?
Ez a dal oly elragadó!

Tündérr kisasszony.

Nem sejtéd, hova kerültél?
Tündérhon ez, a hol most vagy,
Itt a rózsza mindég virul,
Soha sincs tél, soh'sem fagy.

Marika.

Igaz! a tündérr királlyal
Kelttem utra még az este,
Midőn az ég a lemenő
Naptól volt pirosra festve.

Tündérr kisasszony.

És most a mi vendégünk vagy.

Tündérek (mind.)

Hozott Isten nálunk!

Tündérr kisasszony.

Nagyon jókor jöttél, mert ép'
Ma lesz a nagy bálunk.

Marika.

A tündérek bálját látni
Régi titkos óhajom.
S már előre úgy örülök,
Hogy azt ki sem mondhatom!

Szellő.

Kezdődik is a bál mindjárt,
Én vagyok a rendező.
Hölgyek! urak! Fel a tánczra
Zenészek, hamar elő!

(Zenészek jönnek. A tündérek tánczra készülnek.)

Tündérr király (a tündérr kisasszonyhoz.)

Az első tánczra már az uton
Fölkértem a kis Marikát,
A másodikra szép tündérr kém,
Ezennel fölkérem magát.

Tündérr kisasszony.

Parancs a király ohajtása,
És engemet büszkévé tesz,
Nem is reméltem, hogy Marika
Mellett engem még észre vesz.

Tündérkirály.

A vendégé az elsőség,
Tehát féltékeny ne legyen;
A tündér itthon van, Marika
Csak vendég ez egy éjjelen.

(A tündérkirály előbb Marikával majd a tündé-
rekkel tánczol, általános táncz.)

Tündérek kara. (énekel.)

Oh mily szép a holdvilág
Mily ragyogó a világ!
A tündérek tánczra kelnek,
Vigan körben keringenek.

De ha letűnt a holdvilág,
Ugy elborul ez a világ!
A tündérünnep véget ér:
A tündér nép pihenni tér.

Hetedik jelenet.

Voltak, Udvarmester, főkonyhamester.

(Az Udvarmester és főkonyhamester asztalterítők-
tól és kuktáktól kísérve jönnek, a táncz megszűnik.
A tündérkirály a trónra ül)

Udvar mester.

Jelentem a társaságnak:
Az asztal már terítve van,

TÜNDÉR-BÁL.

Elférnek mellette szépen
A vendégek mindannyian.
Gondoskodtam minden jóról,
Királyi lesz a lakoma,
Mariskáé a főhely és
A legszebb tündér ül oda.

Főkonyhamester

Az étlap nagyon választékos,
Tündéri s földi jó vegyest.

Udvarmester

Az ezüst tálak holdsugárból
Mára készültek egyenest.

Tündérkirály

Halljuk, mi van az étlapon!

Főkonyhamester (Tündérekhez)
Holdsugáron sült rózsailat —
(Marikához)

Neked pedig rántott csibe.
(Tündérekhez)

Lepárolt nyári harmatcsöppek —
(Mariskához)

Torta is jön majd izibe
(Tündérekhez)

Nektek madárfütyty édes szószban

Nek
S ez
Étel

No
Láss

Csak
A t

Tün
Min
Udv
Nem
Még
Ki
Aki
A k

Nek
Leg

(Marikához)

Neked pedig farsangi fánk,
S ezenkívül még sok más pompás
Étel vár rád és mireánk.

Tündérkirály (felemelkedik.)

No hát rajta, hölgyek! urak
Lássuk a jó lakomát

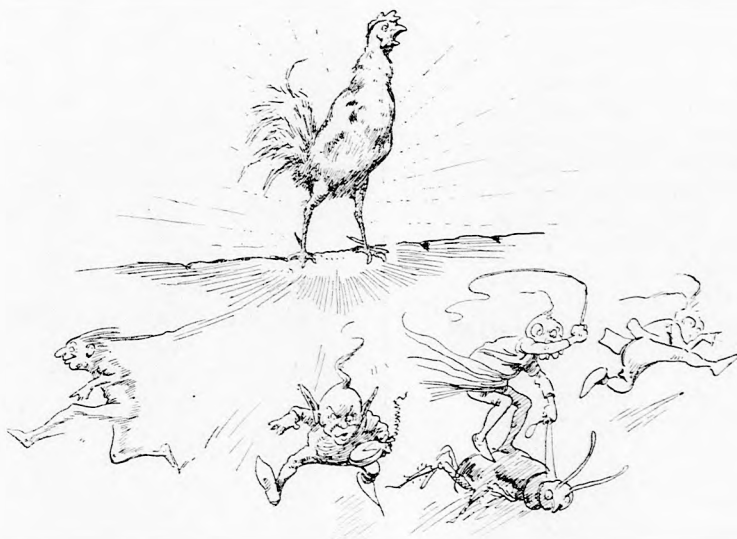
Szellő.

Csak az kérdés: ki vezeti
A terembe Marikát?

Mert csak a legszebbik tündér
Foglalhat mellette helyet;
Válassza hát ő maga ki
Közülünk a legszebbiket.

Tündérkisasszony

Igen! — Ime, itt egy alma
Nyujtsd a legszebbiknek át.
Most meglátjuk, hogy ki tudta
Meghódítani Marikát.

HAJNALI KAKASKUKORÉKOLÁSKOR.

Marika

Tündérfjak, kisasszonykák
Mind, mind szépek egyaránt,
Udvariatlannak lenni
Nem tudnék senki iránt.
Mégis tán legjobban tetszik,
Ki itt első helyen áll,
Aki engem ide hozott
A kedves tündér király.

(Átnyujtva az almát)

Neki nyujtom hát az almát,
Legyen ő a lovagom

Tündérkirály (karját nyujtva)

Nagyon kedves a beszéded;
Marika! fogadd karom.

(Elvonulnak párosával)

*

Nyolczadik jelenet.*Öregtündér* majd a *tündérkirály***Öreg tündér** (egyedül fejét rázza)

Ezer éve vagyok tündér.
De még ilyet so'hsem értem,
Hogy is lehet ilyet tenni?
Azt már igazán nem értem!

Mi lesz most a kis leányból,
Aki nem közénk való?
No már ez bolondos játék,
Nem is lesz a vége jó.
Király, hivlak! Tündérr király!

(pálczájával a földre üt)

Fáradj csak kissé ide!

Tündérr király (előtűnik)

Itt vagyok mért zavarsz?

(Féltre)

Nem fér az öreg a bőribe.

Öreg tündér.

Szeretném megtudni tőled,
Mi lesz a kis vendégeddel?
Hogy fog ő a földön élni,
Ha játszott a tündérekkel?
Rég tudjuk, hogy halandó a
Tündértitkot nem bírja el,
Szerencsétlen ha tud rólunk.
S Marikáért majd ki felel?
Kinevetik a földön, ha
Minket komolyan emleget,
Azt sem tudja majd, mit higyen.
Megsiratja ünnepedet.

Tündérr király.

No öregem, amért én csak
Százestendő ifju vagyok,
Azért mégis majd meglátod,
Valamicskét én is tudok.
Majd ha tánczra kelünk újra,
S tündérszene szól édesen,
A kis Mari elbűvölve
Elszenderül szép csöndesen,
Mikor már jó mélyen alszik,
Gyöngéden ölembé veszem,
És ahonnan idehoztam,
Otthonába visszaviszem.
Másnap reggel fölbredve
A tündéri ünnep után,
Mosolygva azt sohajtja,
»Beh' kár, hogy álom volt csupán.«
Ne busulj hát, jó öregem,
Eressz a terembe vissza,
Mert a társaság éltem
A jó pezsgőt mind elissza.

(A függöny legördül.)

Harmadik felvonás.

(Ismét az I. képben volt szoba; a lámpa már csak pislogva ég, az ablakon már reggeli világozás árad be. Marika a pamlagon félig ülő, félig fekvő helyzetben alszik. Mesekönyve a földre esett.)

Marika (ocsudva.)

Ah! ugyan hol is vagyok? Hol
A tündérek kis királya?

Kukorékol a kakas és —

Mind szétfoszlott, mint a pára!

Ah! tudom, szép álom volt csak,
Most ébredek — ez a való.

Szép a Tündérrhon, de ébren

Alig-alig felfogható.

Nem baj, ha csak álom volt is,

Jól mulattam annyi áll,

Soh' sem foglak elfeledni

Kedves kis tündérr király.

Most pedig azon kell lennem,

Meg ne tudja a dada,

Hogy az éjjel az ágyába

Le sem feküdt Marika.

De hogy megyek ma iskolába

(tréfásan.)

Atmulatott éj után?!

Jaj de szép is volt az álmom!

Kár, hogy álom volt csupán!

Isten veled tündér álom,

Térj be hozzám máskor is,

Örömmel álmodlak végig

Ha lehet még százszor is!

(Függöny legördül.)

AZ ELSŐ USZÓ LECZKE.

— A »Kis Lap« 16-dik színes műmelléklete. —

ZENG a nádas, csobog a tó, van ám ott most nagy dárídó! Messze hangzik a taps és éljenzés, semmi kétség, ott nagyon jeleskedik valamivel valaki. Épp most azt kiáltja egy lelkesült hang:

— Kvak! Kvak! Brekeke! Uszásoknak remeke!

És újra tapsolt, éljenzett az egész társaság, mely sás és nád árnyékában foglalt helyet a parton. Még a tarka pillanatok ott is lebegtek közel és azt zümmögték:

— Jeles nem tudná megirigyelni

Ó pedig állt a tócs

— Most dani, hogy és nevezet

Dehogy ijedten elk

nusítani m

Mi tag egy kicsit

gyanuba t

jan pont

taikat, B

bolyongott

mért teszi

kát, legye

zat megva

tokat. Me

pajtásai

fogták rá

tud uszni

Végre

— Iga

ki nem bi

tehát Br

az uszólec

közel a p

A jeles

gott, azt

got, hogy

énének. A

be a vizb

de egysz

feléjük. M

olvashatt

előtt a vi

— Jel

vér folyik

tenünk s

Első lec

Büszkék

Brekek

megbocsa

vizben va

— Jeles volt, nagyon jeles! Ha röpillni nem tudnánk, ami mégis csak kellemesebb, megirigyelhetnök ezt a Brekeke urfit.

Ő pedig, a jeles Brekeke urfi büszkén állt a tócsa szélén és odaszólt a nézőknek.

— Most álljon elő, aki azt meri mondani, hogy nem vagyok méltó tagja híres és nevezetes familiánknak!

Dehogy is mert valaki előállani! Inkább ijedten elkotródtak azok, akik eddig gyanúsítani merték a jeles Brekeke urfit.

Mi tagadás benne, maga is rászolgált egy kicsit, hogy az atyafiság egy része gyanuba fogta. Míg a többiek mindnyájan pontosan megtartották uszógyakorlataikat, Brekeke urfi mindig csak kint bolyongott a fűben. Persze, tudta a kópé mért teszi. Ott nagyon sok jó kövér bogárkát, legyeckét kaparíthatott meg és az igazat megvallva, Brekeke urfi szerette a jó falatokat. Meg is hízott gyönyörűen, úgy, hogy pajtásai irigykedtek is reá. Jórészt azért fogták rá, hogy fél a vízbe menni, nem is tud uszni, szegényére válik a familiának.

Végre beleszóltak az öregek is.

— Igaz a mi igaz. Nem igazi béka, a ki nem bizonyítja, hogy jól tud uszni. Azért tehát Brekeke öcsém, meg kell kezdened az uszóleckéket. Ne félj semmit, itt leszünk közel a parton, megsegítünk, ha bajod esnék.

A jeles Brekeke kissé gunyosan mosolygott, aztán összehívta az egész atyafiságot, hogy tanuja legyen az első úszó leckéjének. A legmagasab partról ugrott messze be a vízbe és elmerült, nem is látták sokáig, de egyszerre csak a tulsó partról kiáltott feléjük. Majd meg ott ugrott be és mire tizig olvashattak, már itt bukkant föl a társaság előtt a víz szélén. Méltó taps volt a jutalma.

— Jeles ifju vagy, Brekeke! Igaz béka vér folyik az ereidben, nem kell téged féltetniünk sem a szárazon, sem a vízben. Első leckéd mindjárt remeklésed is volt. Büszkék vagyunk reád.

Brekeke meg volt elégedve az elismeréssel, megbocsátott ellenségeinek s azóta vígan él vízben vagy szárazon, a hogy a kedve tartja.

AZ ELEGEDETLEN LOVACSKA.

— Állatmese. —

ONDOLATOKBA merülten heverészett egy szelid tekintetű ló a fűben snéha-néha meg rázta a fejét.

— Nem, az nem lehet, az nem volna jó!

Mellette állt a társa, borzas sörénnyel, nyugtalanul villogó szemekkel. Hol fölnyerített, hol meg hevesen ka-

pálózott és nyilván látni lehetett, hogy nincs megelegedve a pajtásával. Meg is mondta:

— Gyáva vagy, megérdemled az igát! Most itt a jó alkalom, hogy örökre megmenekedjünk a nehéz munkától, igavonástól és nem mered megtenni.

— Nem bizony, mert nem látom tisztán, mi lenne a vége. Aztán nem is igen érzem, hogy valami nagyon rossz dolgom volna. Hiszen most már harmad napja heverészünk, legelészünk itt kedvünkre.

— Persze! De volt bezzeg kemény munka hetekig! Nem is holmi jószívűségből csapott ki a gazdánk ide a fűbe, hanem hogy kissé fölfrissítsük az erőnket és újra befoghasson nehéz munkába.

— Az valószínű. De hát az talán rendjén is van. Munka után pihenés, pihenés után munka.

— No, ha olyan nagy kedved telik az igavonásban, hát csak tessék, folytasd. Én nem kérek többet belőle. Most könnyű szerrel elillanok . . . beveszem magamat amoda a nagy erdőbe és gondtalanul, kedvem szerint élek ezentul. Engem ugyan hámba nem fognak többé, szabad leszek és többé soha sem dolgozom.

Nem hallgatott hűséges rudastársa szavára, hanem elnyargalt. És gazdája aztán hiába kereste, nyomát sem találta többé. Belenyugodott, hogy valami lókötő lopta el.

A szökevény ló pedig örült a szabadságának s nagyon meg volt elégedve a tet-

tével. Kedvére sétált, heverészett, éjjel kijött a kövér legelőre s szánakozva gondolt szegény társaira, kik nehéz munkában izzadnak.

— Ugy kell nekik! Mért nem követik példámat! megmutatom, hogy nem vagyok kénytelen viselni azt a gonosz igazságtalanságot, mely nehéz munkára kényszerít. Nem dolgozom s mégis pompásan megélek.

Csakugyan meg is élt és csakugyan pompásan is. Legalább eleinte. Néha-néha vágyódott ugyan a jó ropogós abrak után, de erről könnyen lemondott. Talált elég kövér füvet. Igen talált, a meddig talált. Lassanként azonban változni kezdett minden odakint. A fák lehullatták levelöket, a fű elszáradt, csipős metsző szél sivitott. Majd meg napokig zuhogott az őszi eső, nem volt hova meghuzódni, még lepihenni is csak a nedves földre lehetett.

De ez csak kezdete volt a bajnak. Csakhamar beköszönt a tél. Csonttá fagyott minden, aztán vastag hó borult a földre s az elégedetlen lovacska most kezdett még csak igazán elégedetlen lenni. Ehesen, didegve gondolt a jó meleg istállóra, a pompás abrakra, mely otthon kijut a társainak.

— Keményen dolgoznak... de most nincs is bajuk, gondjuk... talán... talán mégis úgy jobb... úgy látszik, biztos jólét csak munkával szerezhető. Hm! Hátha visszatérnék? Csakhogy újra dologba fognak s társaim nevetnek majd rajtam... Nem... nem megyek...! Azért sem megyek!

És nem ment. Egy-két nap mulva megint arra gondolt, hogy tán mégis jobb volna... De már későn gondolta. Az éhségtől, hidegtől elkényyszeredve összerogyott s a fagyos hóban nyomorultan megdermedve fejezte be életét.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLV. köt. 3-dik számában közölt rejtvény megfejtése:

Ne csak tudd a jót, hanem tedd is.

Helyesen fejtették meg: Morlin Adorján, Koch Pepi és Janka, Moesz Izabella és Honka,

Neumann testvérek, Bayer Feri, Posch Rudi, Löwinger Stefánia és Lenke, Fürth testvérek, Forgách Beatrix, Fábian testvérek, Tomesz Irma, Reinitz Janka, Weiss Aranka és Rudi, Volarich Iduska és Imike, Berger Lujza, Wilfinger testvérek, Wurm Géza, ifj. Kölcsey Ákos, Rózsa Szeréna, Fischer Lajos, Timár Stefánia, ifj. Matuska György, Szitányi Jolánka, Weöres (?) Sándor, Ghyezy K. (nevedet egészen ird ki, másképp jövőre nem közölhetem. *F. b.*), Kisfaludy Zsuzsó és Saró (hát ugy igazában mi a nevetek? *F. b.*), Frankfurter Irén, Buzáth Jolán és Lajos, Jáosi Ida és Anna, Vitályos Emma, Sturm Margit és Erzsi, Angyal Aranka és Sándor, Szabó Melanie, Szöllősy Aurél, Stauber Erzsi, Sibilla Jenő, Springer Stefáni, Oláh Szidi; Hajós Anna, Krug Mária, Jaulusz Ella.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténtén, nyertesek lettek a *Fábian testvérek, Szabóknak*, kiknek a jutalomkönyvet (*»Uj Robinson«*) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLV. köt. 2-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szöllősy Aurél, Baum Róza és Miklós, Taubner Margit, Springer Stefánia, Josipovich Kálmán, Lázár Piroška, Jaulusz Ella.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schwartz István. Hogy oly súlyos betegség után is oly jeles sikerrel vizsgáztál, azért méltán jutalmaz jó atyád azzal a kellemes kirándulással. Soraidat örömmel vettem tudomásul. A macska és a kis nyul történetét részletesebben, gondosabban és érdekesebben kellene kidolgozni. Így nem közölhetem. — **Taubner Margit.** Azt irdod, hogy az a rejtett példaszó valami érthetetlen mondas. Nem úgy van, kis leányom, hanem úgy, hogy: nem fejtetted meg jól az egyik sort. Azt is megsugom, hogy: az ötödiket. Ha ezt jól megfejtéd, megtalálod a böles mondas. — **Tomesz Irma.** Fölteszem, hogy ha kissé utána gondolsz, magad is be fogod látni, milyen furesa és helytelen dolgot irtál le, mikor azt irtad, hogy megfejtéseket már azért nem küldesz be, mert a te nevedet *valahogy* soha sem huzzák ki. Vagyis azt kívánod, hogy ne a sorszuhás döntsön, hanem én *valahogy* (ez volna ám a gyönyörű *valahogy!*) neked juttassam a nyereményt. És mert annyi ezer név közt a szerencse eddig nem kedvezett a te nevednek, haragszol és még gyanut is mersz kifejezni. Mit gondolsz, ha annyi ezer kis olvasótársad mind azt kívánna, amit te? Csakhogy ők a megfejtést nem a nyeremény reményében küldik, hanem mert örömiük telt benne. A jutalom csak egy kis élénkítése az érdeklődésnek és csak a jó szerencsétől függhet. — *Több levélről a jövő számban.*